

Rituelen

L. Polman

**Bittere beschuldigingen
aan het adres van de
Verenigde Naties
horen bij de vaste rituelen
rond de organisatie.
'De VN weigert Sudan
van genocide te
beschuldigen',
'De VN grijpt niet in
bij de massaslachtingen
in Democratische
Republiek Congo',
'De VN weet in Haïti geen
stabiliteit te brengen';
slechts drie kranten-
koppen over het falen
van de VN in één
- recente - week.**

De critici bewijzen geen sikkepit van de VN te snappen, anders zouden ze weten waaróm de organisatie doet wat ie doet en zich driemaal bedenken alvorens hun gif te spuien. Zestig jaar geleden, bij de oprichting van de Verenigde Naties, besloten de Amerikaanse Senaat en Josef Stalin om lid te worden alleen als ze vetorecht op VN-besluiten kregen. De voorwaarde was niet onderhandelbaar. En aldus werd het lot van de VN bezegeld. Omdat de VS en Stalin het zo wilden, is de VN een organisatie die besluiten neemt die geen besluiten zijn. VN-resoluties zijn nooit bindend. Het zijn op z'n best uitingen van bezorgdheid. Je kunt er kennis van nemen en dan door de plee spoelen. Niemand ligt er wakker van. Hun eigen impotentie, zelfs overbodigheid, heeft de lidstaten die géén vetorecht hebben cynisch gemaakt. Sommige maakten zich onlangs nog wel boos dat Afrika's wreedste regime, genocidepleger Sudan, door nota bene de VN-Mensenrechtencommissie als voorzitter werd gekozen, maar de meeste lidstaten haalden er hun schouders over op. Wat een VN-commissie ook besluit, het maakt uiteindelijk tóch niet uit. Wie er voorzitter van is, is daarom onbelangrijk.

De VN-lidstaten hebben de regels jarenlang best gevonden, want het was Koude Oorlog en iedereen was óf voor de Russen, óf voor de Amerikanen. We hadden onze favorieten desnoods ieder wel ácht vetostemmen willen toestaan. Nu is de meerderheid van de wereldbevolking ervan overtuigd dat Amerika het grootste gevaar is voor de wereldvrede, maar is het te laat. Catch-22: VN-regels mogen volgens de VN-regels niet worden veranderd.

Eerst creëerden we een monster en nu verwijten we het monster dat het een monster is. Gedrag dat ik ook ken van mijn neefje van vijf.

Over de VN-vredesmissies halen de lidstaten ook cynisch de schouders op. Meedoen is een recht, niet een plicht, ook niet voor het gastland. Waarom dan zou je je leven wagen, of je er in kranten de schuld van laten geven dat de VN-regels zijn wat ze zijn? Tenzij voor het geld natuurlijk: arme VN-lidstaten leveren het kanonnenvoer voor de VN-operaties gráág.

Zestien VN-missies lopen er nu, met in totaal 64.270 manschappen, waarvan 55.909 blauwhelmen: de

andere zijn milobs en civpols. De Topvijf van blauwhelmleveranciers is al jaren ongeveer gelijk. Pakistan staat op één (8140 manschappen). Bangladesh op twee (8024 man). India drie (3912 man) en Nepal vier (met 3451 manschappen). De nummer vijf is nieuw in de top, en nog armer dan de nummers één tot en met vier: het is Ethiopië, met 3432 manschappen. Derdewereld-collega Ghana is door de nieuwkomer naar de zesde plaats op de leverancierslijst gedrukt.

Nederland doet ook mee, zo gul als we ten bate van het ritueel bereid zijn op te brengen. Wij hebben thans een totaal van zestien man in VN-missies uitstaan. Dertien Nederlanders zijn als milobs naar de VN-operatie in het Midden-Oosten gestuurd, vijf civpols naar Cyprus, één civpol dient namens ons de VN in Kosovo en één van 'Onze Jongens' waart met een blauwe helm op door Burundi. Je zou van ieder van hen de verjaardag kunnen onthouden, zo weinig hebben we er aan de VN geleverd.

Die ene civpol in Kosovo ken ik zelfs persoonlijk. Met haar heb ik niet lang geleden op een terrasje in Prishtina koffie gedronken. Een schat

van een vrouw. Ze vond de Kosovaarse mensen erg aardig en had vertrouwen in het vredesproces.

De ene Nederlandse blauwhelm die we naar de hel van Burundi gestuurd hebben ken ik niet, maar ik fantaseer wel over hem/haar. Verschanst hij (zij?) zich in een eigen eenpersoons Kampje Smitty? Hijst hij/zij iedere ochtend de Nederlandse driekleur? Kookt hij alle woensdagen blauwe hap voor zichzelf? (Vroeger dacht ik dat 'blauwe hap' bedorven gehaktbal met roquefortsaus was, maar ik weet nu dat het nasi-in-een-Nederlands-militair-kamp is en ik heb me door Nederlandse militairen laten vertellen dat dat iedere woensdag op het menu staat....)

Heeft Onze Jongen in Burundi Sinterklaas gevierd? Heeft hij van de minister schietinstructies meegekregen? Een ontwikkelingshulpottie om de lokale bevolking gunstig te stemmen? Past hij wel op dat hij uit de buurt van eventuele enclaves blijft?

En het allervoornaamste: wat vindt hij ervan, om de enige Nederlandse blauwhelm ter wereld te zijn? Genant? Maakt het hem niks uit? Of weet hij het niet eens?

BERICHT UIT AFRIKA